

Εθνικά μέτωπα, “λαϊκό θυμικό” και “μεγαλοϊδεατισμός”...

Τα πολλαπλά μέτωπα στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής είναι και πάλι γεγονός για την Ελλάδα και πράγματι μπορούμε να πούμε καθαρά πως πλέον “τα σύννεφα πυκνώνουν”, χωρίς φυσικά να καταφεύγουμε και στη δημοφιλή θεωρία πως υπάρχει ένα ενωμένο διεθνές μέτωπο εναντίον εμάς των...κατατρεγμένων. Άλλωστε το κάθε ζήτημα είναι εντελώς ξεχωριστό.

Έχουμε λοιπόν Ελληνοτουρκικά, Κυπριακό, Μακεδονικό, ακόμα και ζητήματα με την Αλβανία και είναι όλα ζητήματα σύνθετα και μπλεγμένα και υπό έναν μάλλον τοξικό διεθνή γεωπολιτικό παράγοντα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως τα ζητήματα αυτά είναι και άλυτα και πως δεν χωράει η γλώσσα της διπλωματίας, αλλά μόνο τα νταηλίκια και τα όπλα...

Αν τώρα ρωτήσεις τον μέσο Έλληνα τι φταίει και έρχονται οι διεθνείς καρπαζιές η μία μετά την άλλη, η μεγάλη πλειοψηφία θα σου πει περίπου πως «εμείς η ταπεινήκαι κατατρεγμένη Ελλάδα, παντού και πάντα υποχωρούμε και έτσι οι ξένοι που μας επιβουλεύονται μας ποδοπατούν...αλλά με τέτοιους προδότες πολιτικούς, τι να περιμένεις...» κλπ.

Και όμως- μιας και που πολύ πρόσφατα είχαμε και μια αδιανόητη επιστροφή στο...ένδοξο 1992 και στα εθνολαϊκίστικα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- εμείς (και πολύ λίγοι άλλοι στη χώρα) τονίζουμε πως η ρίζα του κακού στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής είναι πολύ διαφορετική από αυτό που πιστεύει η μάζα.

Το ζήτημα μας δεν είναι δηλαδή κάποιου είδους ανεξήγητη υποχωρητικότητα ή υποτέλεια απέναντι στους γείτονες και τις δυτικές δυνάμεις (σε αυτές συνήθως επικεντρώνεται το μένος του όχλου και σχεδόν ποτέ στη Ρωσία), αλλά κάτι πιο κοντά στο αντίθετο και όχι μόνο αυτό και το εξηγώ...

Το πρόβλημα είναι κυρίως ότι η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας

γίνεται σε μεγάλο βαθμό στη βάση ενός ειδικότυπου Κυπατζίδικου μεγαλοϊδεατισμού- κατάλοιπο παλαιών εποχών και αιώνων-δραπέτευσης από την πραγματικότητα (που είναι ένα αθεράπευτο εθνικό κουσούρι), αλλά και πάντα με το φόβο του όχλου και του πολιτικού κόστους από ένα κοινό που θέτει πάντα από μαξιμαλιστικές έως πολύ ακραίες θέσεις στα εθνικά ζητήματα και συνήθως βαφτίζει οτιδήποτε άλλο ως προδοτικό...

Μάλιστα αυτού του είδους η εξωτερική πολιτική και ο τρόπος σκέψης της Ελληνικής λαϊκής μάζας είναι τόσο εξεζητημένες που σχεδόν κανένας άλλος λαός δεν κατανοεί (πλην ίσως κάποιων ορθόδοξων όπως οι Σέρβοι και κάποιοι Ρώσοι που παραδοσιακά κουβαλούν παρόμοιο σκοταδισμό και μεγαλοϊδεατισμό). Δεν είναι τυχαίο που πολλοί λένε πχ. "δεν μας καταλαβαίνουν οι ξένοι στο Μακεδονικό". Πως δηλαδή να καταλάβουν οι ξένοι στο 2018 κάποιον που έχει σήμα κατατεθέν τον ανορθολογισμό και πολιτεύεται με πολιτικούς και ιστορικούς όρους του 18ου αιώνα και ακόμα πιο πίσω ;

Το ζήτημα είναι λοιπόν ότι, από το 1922 και μετά που πέθανε στην πράξη και η μεγάλη ιδέα, αυτές οι μαξιμαλιστικές πολιτικές φέρνουν συνήθως στην Ελλάδα από χαμένες ευκαιρίες έως εθνικές ήττες και καταστροφές και έπειτα παλεύουμε για το λιγότερο κακό και τελικά-αρνούμενοι να κάνουμε αυτοκριτική-ρίχνουμε όλη την ευθύνη στις ξένες δυνάμεις...

Πριν όμως πάμε στα πρόσφατα φλέγοντα πρόσφατα ζητήματα, αξίζει να θυμηθούμε για παράδειγμα τι καταστροφές έφεραν οι μαξιμαλιστικές και μεγαλοϊδεατικές πολιτικές το 1922 με τη Μικρασιατική καταστροφή, αλλά και το 1974 στην Κύπρο. Και ας αποθεώνει ακόμα το ιδεολογικοπολιτικό καθεστώς πχ. Ελευθέριους Βενιζέλους και Μακάριους (που δεν πρέπει και να μηδενίζονται από τον ιστορικό, αλλά να χρεώνονται και τις ήττες και τα λάθη τους). Ακόμα και πιο παλιά δε- πριν το τραγικό τέλος της μεγάλης ιδέας- θυμίζω πως πληρώσαμε ακριβά τον Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897...

Όσο για τα πιο πρόσφατα, έχουμε αναλύσει πολλές φορές πως

σήμερα τιμωρείται ο τυχοδιωκτισμός και η ξεροκεφαλιά μας στο Μακεδονικό και πως τώρα πάμε απλά να κάνουμε έναν διπλωματικό συμβιβασμό για να αποφύγουμε την οριστική ήττα. Και όμως ακόμα και σήμερα η πλειοψηφία των Ελλήνων παραμένει στη σκληρή γραμμή στο Μακεδονικό, κόντρα και στον διεθνή παράγοντα, πιστεύοντας ότι «θα χτυπήσουμε το κεφάλι μας στον τοίχο και θα σπάσει ο τοίχος» !

Στα δε Ίμια αυτό που συμβαίνει είναι ότι η περιοχή «γκριζαρίστηκε» προσωρινά από το επεισόδιο του 1996 και με τη δική μας συμφωνία, ώστε να αποφευχθεί η σύρραξη. Αυτό βέβαια συνέβη προσωρινά μέχρι να διευθετηθεί το ζήτημα, γι' αυτό και συμφωνήσαμε να μην πηγαίνουν μέχρι τότε εκεί ούτε Έλληνες ούτε Τούρκοι εσώτου δοθεί μια λύση. Όπως καταλαβαίνετε αυτή τη συμφωνία δεν την τηρούμε μέχρι σήμερα ούτε εμείς, ούτε οι Τούρκοι, γι' αυτό και έχουμε φτάσει σε αυτό το σημείο και φυσικά το θέμα παραμένει ακόμα σε εκκρεμότητα ...

Και όμως ενώ θα ήταν προς το συμφέρον της Ελλάδας να έχει λύσει αυτό το θέμα είτε διπλωματικά, είτε στα διεθνή δικαστήρια (όπου είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα δικαιωθούμε γιατί είναι καθαρά δικά μας), δεν το θέλει κανένας πολιτικός και κανένα κόμμα στη χώρα μας. Φοβούμενοι κυρίως το πολιτικό κόστος προτιμούν να στρουθοκαμηλίζουν και να λένε «Τα Ίμια είναι Ελληνικά και δεν διαπραγματευόμαστε καθόλου το ζήτημα» και να συνεχίζονται εκεί πέρα οι εκατέρωθεν προκλήσεις και επικίνδυνα παιχνίδια. Το αποτέλεσμα ; Οι Τούρκοι από γκρίζα ζώνη που θεωρούσαν μέχρι τώρα επισήμως τις βραχονησίδες, πλέον λένε πως είναι Τουρκικά και εγκαθιστούν και φυλάκιο απέναντί τους ! Έρχεται δηλαδή νέα ήττα...

Για να μη μιλήσουμε και για την εντελώς Κυπατζίδικη πολιτική του να δίνουμε άσυλο ως Ελλάδα σε Τούρκους πραξικοπηματίες ή Κούρδους καταζητούμενους πρόσφυγες...Αυτό και αν θεωρείται εθνικό ταμπού και θέμα “εθνικής αξιοπρέπειας”, αφού πρέπει να μπούμε στη μύτη του “σουλτάνου” Ερντογάν για να νιώσουμε σπουδαίοι...

Όσο για το Κυπριακό και τα περιβόητα κοιτάσματα του νησιού, τι να πούμε τώρα ; Αν είχε γίνει αποδεκτό το 2004 το σχέδιο Άναν (εκεί βέβαια φταίνε μόνο οι Κύπριοι πολιτικοί και ο λαός και όχι εμείς) ή αν δεν έφευγε η

Ελλάδα (των Τσίπρα-Κοτζιά) από τις πρόσφατες διαπραγματεύσεις με την Τουρκία για το Κυπριακό, τώρα το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο θα το εκμεταλλευόταν ένα ενιαίο Κυπριακό κράτος και όλα θα ήταν καλά. Τώρα όμως θα πρέπει να ξεμπλέξουν με την Τούρκικη επιθετικότητα και τον γνωστό Ταγίπ και με τον διφορούμενο επί του θέματος διεθνή παράγοντα που κρατά στάση “Πόντιου Πιλάτου” ! Οπότε καλά ξεμπερδέματα...

Εν κατακλείδι, όσο δεν παίρνουμε χαμπάρι ότι η εξωτερική πολιτική δεν γίνεται με όρους και ιδεολογήματα 18ου και 19ου αιώνα, ούτε με το θυμικό του λαού και τον φόβο για το πολιτικό κόστος (και δραπετεύοντας έτσι από την πραγματικότητα), θα συνεχιστεί το ίδιο βιολί με εντάσεις, εθνικές, ήττες, άλυτα προβλήματα και έχθρες με γειτονικά κράτη.